

Nr 80.

Af herr **Lundgren** i Varberg, angående läraren vid musikaliska akademiens konservatorium Anton Anderséns löneförmåner.

När vid 1908 års riksdag ny lönestat för musikaliska akademien och dess konservatorium fastställdes, blef i förening härmed bestämdt, att lärarplatsen för undervisning i violoncell- och kontrabassspelning skulle delas i två ordinarie lärarbefattningar, hvilket akademien dock föreslår icke skulle ske, förrän den nuvarande läraren afgår från tjänsten.

Af dessa befattningar skulle den för violoncell aflönas med 1,400 kronor och tre ålderstillägg af 200 kronor hvarterda med fem års mellanrum, och den för kontrabas med 700 kronor och tre ålderstillägg af 100 kronor hvarterda med fem års mellanrum. Bägge dessa platser skulle alltså efter femton års tjänstgöring komma att aflönas med tillsammans 3,000 kronor.

Den nuvarande lärarplatsen för dessa två viktiga och svåra musikinstrument innehafves af den framstående och nitiske läraren, kammar-musikus Anton Andersén. Han tillträdde platsen år 1876 och har alltså innehaft densamma i 33 år. Under denna långa tid har han icke sparat hvarken tid eller arbete för att bibringa eleverna den bästa möjliga undervisning. Den föreskrifna 12 timmars undervisningen i veckan har han nämligen ofta under vissa tider af året utsträckt ända till 20 och 30 timmar i veckan, och detta uteslutande af intresse för elevernas framsteg samt utan den ringaste ersättning. En så sällsynt uppoffring vittnar tydligt om, med hvilken entusiasm herr Andersén omfattar sin uppgift som lärare. Före honom fanns ingen egentlig skola för kontrabassspelning. Det är herr Andersén, som infört en systematisk sådan i undervisningen beträffande ifrågavarande instrument.

Af åttonde hufvudtiteln 1907 framgår tydligt, angående löneregleringen, att musikaliska akademien föreslagit, att lärarplatsen för violoncell- och

kontrabassspelning icke skulle delas så länge herr Andersén innehar densamma. I enlighet härmed skulle alltså herr A. vara berättigad erhålla det lönebelopp af 3,000 kronor, som Riksdagen anslagit för nämnda undervisning. Men akademiens förslag råkade icke inkomma i Riksdagens beslut 1908. Detta jämte ovissheten om, huru en del bestämmelser angående den nya löneregleringen skulle, hvad honom beträffar, komma att tillämpas, gjorde, att han, såsom föga bevandrad i dylika frågor, hyste betänkligheter att bestämma sig för den nya staten.

Det för herr A. oväntade inträffade då, att ett extra lönetillägg, som han förut åtnjutit, indrogs, hvarigenom efter så många års för den musikaliska konsten gagnande verksamhet hans ekonomiska ställning försämrades i stället för att, såsom Riksdagen åsyftat, förbättras.

Då det är odisputabelt, att herr Andersén är en framstående lärare i sina ämnen, och att undervisningen svårligen kan tänkas bättre, äfven om hans lärarplats delades på två befattningar;

då det af Riksdagen anslagna lönebeloppet kronor 3,000 icke kan anses vara för högt för ett, såsom nu är händelsen, fullt kompetent bedrivande af den för musiklifvet betydelsefulla undervisningen i bägge här ifrågakvarande musikämnen;

då man vidare tar i betraktande dels den mångåriga och gagnande verksamhet, hvarmed herr Anderséns rika begåfning och mångsidiga läggning, hans uppoffrande nit och ganska sällspordt djupgående musikaliska bildning kommit konservatoriet till godo, dels det önskvärda uti att så länge som möjligt få behålla vid läroverket en så dugande och bepröfvad kraft, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville medgifva läraren vid musikaliska akademiens konservatorium, herr Anton Andersén rätt att, med bibehållande af sin lärarplats i violoncell- och kontrabassspelning *odelad* (i enlighet med akademiens förslag härom), uppbära från tiden för löneregleringens trädande i kraft det af Riksdagen för undervisningen i violoncell- och kontrabassspelning anslagna lönebeloppet kronor 3,000.

Stockholm den 24 januari 1910.

Alfr. Lundgren.